

[Chr. Madsen.]

Jeg håber som sagt, at vi i udvalget kan komme til at se på alle enkeltheder, og at der kan opnås et resultat.

Bladt: Det er klart, at et lovforslag som det foreliggende er egnet til at vække opmærksomhed blandt de arbejdsløse, hos nogle måske også visse forventninger, skønt det på forhånd er givet, at det bliver skuffede forventninger. Jeg synes ikke, at lovforslaget om en ekstraordinær hjælp til langvarigt arbejdsløse er særlig godt gennemtænkt. Dette gælder ikke mindst den motivering, som den ærede ordfører for forslagsstillerne har anført i den skriftlige fremsættelse af lovforslaget; det skal jeg senere gøre nogle bemærkninger om. Jeg vil dog straks sige, at mit parti ikke er i stand til at støtte lovforslaget.

Dette skyldes dog ikke en manglende forståelse for de arbejdsløses kår. Lige så længe vi har haft en arbejdsløshedslov, har denne lovgivning ligget socialdemokratiet stærkt på sinde, ud fra den opfattelse at arbejdsløshed er et samfundsonde, som vedkommer hele samfundet, hvorfor alle i vort samfund har pligt til at yde bidrag til at mildne kårene for de medborgere, som rammes af arbejdsløshed.

Denne indstilling er ikke bare en talemåde. De resultater og fremskridt, der er opnået i vor arbejdsløshedslovgivning gennem de seneste årtier, taler et tydeligt sprog. Den arbejdsløshedslov, som vi har i dag, tager vidtrækkende sociale hensyn og tilgodeser på rimelig måde de forskelligheder, der er i de forsikredes forsørgerpligter.

Jeg vil naturligvis ikke påstå, at dette reformarbejde alene er socialdemokratiets værk; der er også andre, som har vist forståelse. Men jeg tør vistnok antyde, at det er socialdemokratiet, som — om jeg så må sige — har været primus motor i denne udvikling.

Lovforslaget her er ikke en ukendt ting. Der er i årenes løb gennemført adskillige love af samme karakter; sidste gang skete det — hvad den højtærede minister allerede har nævnt — i 1959, da kasserne fik adgang til at udbetale en ekstraordinær hjælp til langvarigt arbejdsløse af egne midler. Imidlertid er der jo efter 1959 gennemført ikke så få betydningsfulde ændrin-

ger i arbejdsløshedsloven. Ved lovens revision i 1960 blev dagpengesatserne forhøjet med 3 kr. og yderligere med 2 kr. i 1962, hvilket sammenlagt var en forhøjelse på 35,7 pct. Børnetillægget og huslejehjælpen fik en tilsvarende forhøjelse. Huslejehjælpen blev gjort ensartet for hele landet, hvilket var et stort plus for medlemmerne i landkommunerne.

Begrundelsen for de reguleringer, som jeg her har nævnt, var som bekendt, at understøttelsen, som var pristalsreguleret, var saktet bagud i forhold til lønudviklingen. Det var også dette, der var grundelsen for, at der med mellemrum ydedes en ekstraordinær hjælp til de langvarigt arbejdsløse.

I sammenhæng med de reguleringer, der blev gennemført i 1962-loven, gennemførtes også en principiel ændring i reguleringsformen for understøttelsessatserne, idet der indførtes den bestemmelse i loven, at reguleringen fremtidig skulle foretages i forhold til lønudviklingen. Derved imødekømt man et ønske, som arbejdsløshedskasserne har givet udtryk for i mange år. Undtaget fra den nye reguleringsbestemmelse er dog huslejehjælpen og brændselhjælpen, som bliver reguleret efter indeksen for udgiften til henholdsvis bolig, brændsel og belysning.

Jeg må sige — og det kan ikke være den ærede ordfører for forslagsstillerne ubekendt — at når disse betydningsfulde ændringer blev gennemført, var forudsætningen for disse ekstraordinære love bortfaldet. Dette er klart kommet til udtryk såvel her i salen som under udvalgsbehandlingen, både i 1960 og i 1962, og jeg vil gerne tilføje som min opfattelse, at de ændringer, som er gennemført, er langt mere værdifulde end en engangshjælp årligt. Det er da også værd at bemærke, at kravet om en ekstrahjælp ikke er kommet fra arbejdsløshedskasserne. Arbejdsløshedskasserne har givet udtryk for stor anerkendelse af arbejdsløshedsloven, sådan som den er udformet i dag.

Nu har jeg ganske vist en klar erindring om, at det ærede medlem hr. Chr. Madsen var utilfreds med de understøttelsessatser, der blev fastsat i 1962, idet det ærede medlem dengang foreslog, at understøttelsessatserne skulle forhøjes med 4 kr. — det dobbelte af det, regeringslovforslaget gik ud på — og at huslejehjælpen blev fastsat